

intet Sted at gøre af de vanartede Børn, og medens jeg ubetinget mener, at det vilde være langt bedre at opdrage og der- ved forbedre Børnene end at straffe dem, mener jeg dog, at det, ogsaa for de aller- fleste af Børnenes egen Skyld, ikke vilde kunne gaa an slet intet at gøre, naar de forsaa sig mod Loven. Det er netop det, man, saaledes som Forholdene i Øjeblikket ere, i overmaade mange Tilfælde vil være nødt til, hvis man uden videre, ophæver Børns Strafbarhed. Ganske vist er der i de senere Aar oprettet adskillige Foren- inger, der søge at tage sig af vanartede og forbryderske Børn, og i større Omfang fandt det Sted under de tidligere Justits- ministre, ligesom ogsaa under den nuvæ- rende, at Børn, som havde begaaet Forbry- delser og efter den strenge Ret skulde straffes, fritoges ved kongelig Resolution for Tiltale mod, at de overgaves en eller anden af disse Foreninger til Forsorg og Opdragelse. Jeg skal i saa Henseende særlig nævne „Kristelig Forening for vild- farne Børns Redning“, som i mange Til- fælde har gjort det muligt for Justitsmini- steriet at skaffe Børn fritagne for Tiltale. Naar jeg siger: Kongelig Resolution, vil det dog sige: dels justitsministeriel Resolu- tion, dels kongelig Resolution, idet jeg i denne Forbindelse dels taler om Børn under 15 Aar, dels om Børn og unge Men- nesker mellem 15 og 18 Aar. Men det, som disse Foreninger i Øjeblikket kunne gøre, vil slet ikke forslaa, der maa meget mere til, og her er et af de Omraader, hvor jeg paa ingen Maade føler mig til- fredsstillet ved det Grundlag, som i forrige Samling blev fremsat her i Rigsdagen af min ærede Forgænger. Hvorledes Sagen skal ordnes, er et Spørgsmaal, hvortil jeg for mit Vedkommende maa bede om nogen Betænkningstid. Jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at man vil finde den rette Ord- ning ved i yderligere Grad, end hidtil har været Tilfældet, fra Statens Side at bistaa de forskellige Foreninger, som søge at løse denne Sag. Men muligt er det jo, at disse Foreninger ikke ville være i Stand til fuldt ud at løse Opgaven, og saa vil det jo blive nødvendigt, at Staten tager i alt Fald en Del af Opgavens Løsning umiddelbart i sin Haand. Naar det ærede Medlem siger, at her bør der ikke vises Sparsommeligh- ed, er jeg baade enig og uenig med ham. Jeg er enig med ham, for saa vidt man tænker sig, at nogen vilde sige: Vi ville slet ingen Ting gøre fra Statens Side, for det koster for mange Penge. Der er jeg enig med det ærede Medlem i, at en saa-

dan Sparsommelighed vilde være det mest bagvendte af alt. Hvis derimod det ærede Medlem vilde sige: Vi ville slet ingen Spar- sommelighed udvise, det er lige meget, hvor mange Penge der gaar til, saa er jeg ikke enig med ham. Jeg mener, at de Foranstaltninger, som skulle træffes, bør vi træffe, men dem bør vi ved Siden deraf træffe paa en saa forstandig og sparsomme- lig Maade som vel muligt.

Ved at tænke paa denne Sparsomme- lighed kommer jeg ganske naturlig til en af de andre Opgaver, som ligge for under Justitsministeriet, nemlig til det Spørgs- maal, som blev rejst af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) om Tuberkulosesanatoriesagen. Det ærede Medlem syntes at være noget fortrydelig over, at jeg ikke allerede i den Tid, jeg har været i Funktion, havde ned- sat den Kommission, hvortil der paa Fi- nansloven i Fjor blev bevilget 25,000 Kr. Det undrer mig, at det ærede Medlem kan udtale noget saadant, thi det ærede Med- lem, som selv ikke blot sad i dette Ting nu i Foraaret, men som ogsaa sad i Finans- udvalget, maatte jo vide, at Forudsætningen for denne Bevilling var, at der til Indtræ- delse i Kommissionen blev udpeget 7 Med- lemmer af hver af Rigsdagens Ting. Fra dette Tings Side bleve de 7 Medlemmer udpegede, hvorimod man fra Landstingets Side under Forhandlingerne om Finans- loven vægrede sig ved at udpege 7 Med- lemmer paa det Tidspunkt. Det er muligt, at denne Vægning er saaledes at forstaa, at man fra Landstingets Side overhovedet ikke vil udpege disse 7 Medlemmer. Men saaledes som Ordene ere faldne deroppe, kan det lige saa vel forstaaes saaledes, at man fra Landstingets Side ikke paa det daværende Tidspunkt, da Folketinget stod umiddelbart foran en Fornyelse, vilde ud- pege sine 7 Medlemmer. Jeg ser derfor ikke rettere, end at der foreløbig for mig ikke er andet at gøre end at forsøge, om det høje Landsting vil udpege sine 7 Med- lemmer. For øvrigt er det en Sag, som jeg selvfølgelig ikke vil tabe af Syne, men som jeg vil søge at faa fremmet hurtigst muligt, og jeg er, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds utvivlsomt ved, paa ingen Maade i nogen Henseende enig med ham i hans Opfattelse af, hvordan den Sag skal tages. Jeg men- ner, at dette ogsaa er en af de Sager, hvor Staten vil komme til at yde betydelige Bi- drag, men hvor det nok saa meget gælder, om at fastholde det private Initiativ, der allerede paa en her til Lands saa sjældent